

ภูมิหลังทางสังคมและวัฒนธรรมของชาติพันธุ์ที่ส่งผ่านอัตลักษณ์บน ผลิตภัณฑ์ผ้าปักม้งเหวินซาน¹

Ethnic Social and Cultural Background to Transmitted Through Identity on Wenshan Hmong Embroidery Products

¹เจิ้นคุน หลิว และ ²ประสิทธิ์ ลีปรีชา

¹Zhenkun Liu and ²Prasit Leepreecha

คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Faculty of Social Sciences, Chiang Mai University, Thailand

E-mail: 420945010@QQ.com

Received February 28, 2023; Revised March 26, 2023; Accepted April 18, 2023

บทคัดย่อ

เหวินซานเป็นเขตปกครองตนเองของชาวจ้วงและม้ง โดยสังคมดั้งเดิมของหมู่บ้านม้งเหวินซานก็มีอิทธิพลของ “เครือข่ายวัฒนธรรม” ซึ่งเกิดขึ้นจากปัจจัยผู้ที่มีความรู้ความสามารถในชนบท ความเชื่อพื้นบ้าน และการจัดระเบียบทางสังคม เป็นต้น ปัจจัยเหล่านี้มีความเกี่ยวพันและสัมพันธ์กัน นอกจากนี้ยังมีการถ่ายทอดวัฒนธรรมเป็นการส่งต่อวัฒนธรรมจากรุ่นสู่รุ่น ผ่านผู้ที่มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับวัฒนธรรม โดยการสร้างอัตลักษณ์ขึ้นจาก “วัตถุดิบ” ที่มีอยู่ในบริบทของสังคมนั้นมาสร้างและหล่อหลอมอัตลักษณ์และตัวตน ซึ่งในที่นี้คือ ผ้าปัก ที่ถือเป็น “วัตถุดิบ” อันสำคัญในการใช้สร้างอัตลักษณ์และตัวตนของชาวม้งที่สะท้อนถึงวิถีชีวิตและเรื่องราวทางวัฒนธรรมของหญิงชาวม้ง ที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษจากรุ่นสู่รุ่นนับหลายร้อยปี การปักผ้าม้งมีทั้งการปัก การเย็บ และการเขียนเย็บ ทั้งลวดลายดั้งเดิมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะที่สืบทอดกันมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ ลวดลายที่ถูกสร้างสรรค์จากจินตนาการเลียนแบบมาจากธรรมชาติสิ่งแวดล้อมรอบตัว วิถีชีวิต ลวดลายที่ได้รับอิทธิพลมาจากความเชื่อ ตำนาน หรือเรื่องเล่า และลวดลายที่มีการปรับเปลี่ยนให้เข้ากับยุคสมัยตามความต้องการของกระแสความนิยมของผู้บริโภค ในขณะที่มีการสร้างอัตลักษณ์ทางด้านวัฒนธรรมผ่านผ้าปักม้งย่อมนำไปสู่การเผยแพร่ค่านิยมทางสังคม และวัฒนธรรมที่สะท้อนวิถีการดำเนินชีวิต ความเป็นอยู่ของม้ง ถือได้ว่าเป็นอำนาจอ่อนอันทรงพลัง หรืออำนาจละมุนที่สามารถแทรกซึมผ่านผู้คนได้อย่างแนบเนียนและได้ผล

¹บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนากับความทันสมัยในชุมชนชาติพันธุ์ม้ง อำเภอเหวินซาน มณฑลยูนนาน”

คำสำคัญ: ภูมิหลังทางสังคม; วัฒนธรรม;ชาติพันธุ์; อัตลักษณ์บนผลิตภัณฑ์; ผ้าปักม้งเหวินชาน

Abstract

Wenshan is an autonomous region of the Zhuang and Hmong people. The People's Republic of China The traditional society of Wenshan Hmong villages also had the influence of "cultural networks," which arise from the factors of people with knowledge in rural areas, folk beliefs, social organization, etc. These factors are related and interrelated, and together they define the fundamental boundaries of rural self-government. In addition, there is a transfer of culture to pass on culture from generation to generation by people with knowledge and ability about culture. By creating an identity from "raw materials" that exist in the context of that society to create and forge identity and identity, in this case, embroidered fabric, which is considered an important "raw material" for creating identity and identity of the Hmong people. Hmong embroidery is therefore important to reflect the way of life and cultural stories of Hmong women that have been handed down from generation to generation for hundreds of years. To be used to decorate various areas of clothing with artistic patterns on Hmong tribal cloth, including embroidery, sewing, and writing on candles. Both are traditional patterns that are unique and have been handed down since the ancestors. Patterns that are created from imagination imitate nature, the surrounding environment, a way of life; patterns that are influenced by beliefs, legends, or stories; and patterns that have been adapted to the era according to the needs of the consumer trend. While cultural identity is created through Hmong embroidery, it also leads to the dissemination of social values and culture that reflect the way of life of the Hmong. It can be considered a powerful soft power that can penetrate people tactfully and effectively.

Keywords: social background; culture; ethnicity; identity on the product; Wenshan Hmong Embroidery

บทนำ

“ม้ง (Hmong)” เป็นชื่อที่คนในกลุ่มวัฒนธรรมนี้ใช้เรียกตนเอง โดยมีคนม้งส่วนหนึ่งให้ความหมายกับคำดังกล่าวว่าหมายถึง “อิสระ” หรือ “อิสระชน” (Cole & Chan, 1994) นอกจากคนม้งที่ใช้คำนี้นิยามตนเองแล้ว บรรดาเหล่าสหราชอาณาจักรคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยก็ใช้คำนี้เรียกทหารและมวลชนม้งมาโดยตลอด (จันทนา พงษ์ทะเล, 2539; วัฒน วรรณยางกูร, 2546; เสกสรรค์ ประเสริฐกุล,

2554) ก่อนที่นักวิชาการคนในรุ่นแรกและนักวิชาการทั่วไป สื่อ และเจ้าหน้าที่รัฐบางส่วนได้เริ่มใช้คำดังกล่าวมากขึ้นนับจากทศวรรษ 2530 เป็นต้นมา สำหรับในเชิงวัฒนธรรมนั้น พบว่า ชาวม้งได้มีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่เป็นของตนเอง อันประกอบด้วย ประเพณี เทศกาลและพิธีกรรมสำคัญในรอบปี ประเพณี เทศกาลและพิธีกรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ศาสนาและความเชื่อ ข้อควรปฏิบัติและข้อห้ามทางวัฒนธรรม การรักษาโรค ตลอดจนวัฒนธรรมทางด้านอาชีพ โดย วัฒนธรรมเป็นรูปแบบของกิจกรรมมนุษย์ และโครงสร้างเชิงสัญลักษณ์ ที่ทำให้กิจกรรมนั้นเด่นชัดและมีความสำคัญต่อวิถีการดำเนินชีวิต ซึ่งเป็นพฤติกรรมและสิ่งที่คนสร้างขึ้นด้วยการเรียนรู้จากกันและกันและร่วมใช้อยู่ในหมู่พวกของตน ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ตามยุคสมัย และความเหมาะสม

โดยการถ่ายทอดวัฒนธรรมเป็นการส่งต่อวัฒนธรรมจากรุ่นสู่รุ่น การถ่ายทอดอยู่ในรูปแบบใดก็ได้ขึ้นอยู่กับวิธีการถ่ายทอดที่เหมาะสมในแต่ละยุคสมัย ซึ่งการถ่ายทอดวัฒนธรรมมีจุดมุ่งเน้นให้เกิดการรับรู้และเข้าใจในวัฒนธรรมนั้น ๆ เพื่อรักษาให้วัฒนธรรมอยู่คงสภาพไปตามกาลเวลาที่เปลี่ยนแปลง อย่างไรก็ตาม ในกระบวนการถ่ายทอดวัฒนธรรมเกิดจากการอยู่ร่วมกันในสังคมของมนุษย์จนมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างกันอันได้แก่การถ่ายทอดแนวคิด การเรียนรู้การเลียนแบบ การเชื่อฟังและการเข้าร่วม เป็นต้น ซึ่งทำให้วัฒนธรรมมีการติดต่อกันจนเกิดการถ่ายทอดวัฒนธรรมที่เป็นกระบวนการทำให้มนุษย์ในสังคมยอมรับวัฒนธรรมซึ่งอาจดำเนินได้ช้าหรือเร็วขึ้นกับสถานการณ์ของแต่ละสังคม สำหรับผ้าปักม้งถือได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ที่สะท้อนถึงวิถีชีวิตและเรื่องราวทางวัฒนธรรมของหญิงสาวม้งที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษจากรุ่นสู่รุ่นนับหลายร้อยปีการปักผ้าม้งศิลปะสลวดลายบนผืนผ้าชนเผ่าม้ง มีทั้งการปัก การเย็บ และการเขียนเทียน การปักแบบเย็บปะติด เอกลักษณ์สลวดลายที่ปรากฏบนผืนผ้าของชาวเผ่าม้งก็มีหลากหลายลักษณะ ทั้งสลวดลายดั้งเดิมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะที่สืบทอดกันมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ สลวดลายที่ถูกสร้างสรรค์จากจินตนาการเลียนแบบมาจากธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมรอบตัว วิถีชีวิต สลวดลายที่ได้รับอิทธิพลมาจากความเชื่อ ตำนาน หรือเรื่องเล่า และสลวดลายที่มีการปรับประยุกต์ให้เข้ากับยุคสมัยตามความต้องการของกระแสความนิยมของผู้บริโภค ถือเป็น การนำภูมิหลังทางสังคมและวัฒนธรรมของชาติพันธุ์ที่ส่งผ่านอัตลักษณ์บนผลิตภัณฑ์ผ้าปักม้ง

แนวคิดชาติพันธุ์วรรณา (Ethnographic Studies)

การศึกษาเชิงชาติพันธุ์วรรณา (Ethnographic Studies) เป็นวิธีการศึกษาของสาขาวิชามานุษยวิทยา (Anthropological Method) ต่อมานักวิจัยและนักวิชาการในสาขาอื่น ๆ เช่น ด้านสังคมศาสตร์และด้านการศึกษาได้นำวิธีการนี้มาใช้ในศาสตร์ของตนเองการศึกษาชาติพันธุ์วรรณาในยุคแรก ๆ ความสนใจจำกัดอยู่เฉพาะการศึกษาในกลุ่มชนบางกลุ่มในสังคม ต่อมาเริ่มขยายวงกว้างมากยิ่งขึ้นขยายความสนใจศึกษาไปยังกลุ่มทางสังคม วัฒนธรรม สถาบัน และองค์กรร่วมสมัยแทบทุกรูปแบบ โดย ชาย โพธิ์ลีตา (2548) ให้ความหมายของชาติพันธุ์วรรณา หมายถึง กระบวนการสังเกตพฤติกรรมและวิถีชีวิตของกลุ่มทางสังคมและวัฒนธรรมกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง แล้วรายงานโดยละเอียดถึง

พฤติกรรม ความเชื่อ ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะคิดตลอดจนค่านิยมอันเป็นผลมาจากพฤติกรรมของคนในกลุ่มนั้น ๆ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือชาติพันธุ์วรรณาเป็นการพรรณนาถึงวิถีชีวิตหรือวัฒนธรรมของคนในสังคมใดสังคมหนึ่งโดยปกตินักชาติพันธุ์วรรณากับนักมานุษยวิทยาเป็นคน ๆ เดียวกันทั้งนี้ก็เพราะชาติพันธุ์วรรณาเป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่นักมานุษยวิทยาใช้ศึกษา “วัฒนธรรม” ของคนในสังคม เช่นเดียวกับ ศุภกิจ วงศ์วิวัฒน์นุกิจ (2550) กล่าวว่า Ethnography เป็นการศึกษาทางชนชาติวิทยาเป็นแนวทางหนึ่งในการวิจัยเชิงคุณภาพที่มุ่งอธิบาย และตีความข้อมูลทางสังคม เจตคติ ความเชื่อ ความรู้สึก วัฒนธรรม และพฤติกรรมของมนุษย์ โดยมีวิธีการเก็บข้อมูลหลาย ๆ วิธีในทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นักวิจัยต้องแฝงตัวเองเข้าไปคลุกคลีอยู่กับประชากรในชุมชนหรือท้องถิ่นที่ต้องการศึกษา เพื่อได้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและวิถีการดำเนินชีวิต ที่เป็นปัจจัยผลักดันให้เกิดการแสดงออกของความรู้สึกและพฤติกรรมต่าง ๆ ของประชากร จนได้ข้อมูลเพียงพอที่จะนำไปวิเคราะห์ แปลผล สรุปผล หรือสร้างทฤษฎี เพื่อใช้อธิบายพฤติกรรมทางวัฒนธรรมของประชากรได้ โดยทั่วไปการศึกษาทางชนชาติวิทยา แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ 1) ระดับมหัพภาค (macro ethnography) ที่เน้นถึงวัฒนธรรมในภาพกว้าง และ 2) ระดับจุลภาค (micro ethnography) ที่เน้นวัฒนธรรมที่แคบลงมาในขนาดประชากรที่น้อยลง หรืออาจเป็นการศึกษาเฉพาะกรณีในหน่วยงาน การวิจัยเชิงชาติพันธุ์วรรณา คือ การนำตัวเราหรือผู้วิจัยเข้าไปสู่ความพยายามที่จะบรรยายหรือพรรณนา (Describe) อย่างละเอียดลึกซึ้งถึงเหตุการณ์ ปรากฏการณ์ หรือสิ่งที่เกิดขึ้นการตีความหมายหรือหาความหมาย (Interpretation) เพื่อที่จะอธิบายถึงลักษณะและความเป็นไปอันสลับซับซ้อนของสังคมนั้น ๆ (อลิศรา ศิริศรี, 2541)

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า ชาติพันธุ์วรรณา (Ethnography) เป็นการศึกษาทางชนชาติวิทยาและการวิจัยเชิงชาติพันธุ์วรรณาเป็นแนวทางหนึ่งของการวิจัยเชิงคุณภาพที่มุ่งอธิบายและตีความข้อมูลทางสังคมเจตคติ ความเชื่อ ความรู้สึก วัฒนธรรม ภาษา และพฤติกรรมของมนุษย์วิถีชีวิตของกลุ่มคนในสังคมโดยใช้วิธีการค้นคว้าหาข้อเท็จจริงที่มีลักษณะเป็นวิทยาศาสตร์

แนวคิดเกี่ยวกับทุนทางวัฒนธรรม

ทุนวัฒนธรรม เป็นทุนที่ใช้ในการผลิตและบริการ ที่มีนัยทางวัฒนธรรม และจะเติบโตได้ต้องอาศัยการเติบโตของอุตสาหกรรมสินค้าวัฒนธรรม (Cultural Products) ซึ่งสินค้าทางวัฒนธรรมนี้เป็นสินค้าหรือบริการที่มี “การฝังตัวทางวัฒนธรรม” (Cultural Embodiment) สินค้าหรือบริการบางประเภทอาจมีนัยยะ เกี่ยวกับวัฒนธรรมไม่ชัดเจน แต่บางประเภทมีความชัดเจนยิ่ง เช่น ผัก ผลไม้ไม่ได้มีนัยที่ชัดเจน เพราะล้วนเป็นผลผลิตทางธรรมชาติแต่อาหารที่ปรุงแต่งโดยมนุษย์มีนัยทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน เพราะกระบวนการที่ปรุงแต่งอาหารมีเรื่องของวัฒนธรรมมาเกี่ยวข้องด้วย นอกจากนี้ รังสรรค์ ธนพรพันธุ์ (2546) ได้แสดงความเห็น เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมกับสินค้า

วัฒนธรรมแล้ว ยังได้อธิบายการก่อเกิดและเติบโตของทุนวัฒนธรรมจากเหตุปัจจัย 4 ประการด้วยกัน ดังนี้

1. กระบวนการแปรวัฒนธรรมเป็นสินค้า (Commoditization of Culture) ถือได้ว่าเป็นปัจจัยปฐมนฐานที่เกื้อกูลการก่อเกิด และการเติบโตของทุนทางวัฒนธรรม หากวัฒนธรรมมิได้แปรสภาพเป็นสินค้า อุตสาหกรรมสินค้าวัฒนธรรมย่อมมีอาจเกิดขึ้นได้ด้วยเหตุที่ว่าวัฒนธรรมเป็นเรื่องของการดำเนินวิถีชีวิตตามปกติของมนุษย์ กระบวนการยอมรับแบบแผนการดำเนินชีวิตและพฤติกรรมแล้ว นั้น วัฒนธรรมต้องแปรวัฒนธรรมเป็นสินค้า เพื่อให้เกิดความต้องการซื้อ เมื่อมีความต้องการซื้อ อรรถประโยชน์เกิดแก่ผู้ซื้อ ความต้องการซื้อสินค้าวัฒนธรรมนั้นก็เกิดขึ้น

2. กระบวนการเทคโนโลยีานวัตกรรมทางวัฒนธรรม (Technologization of Culture) การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีก่อให้เกิดผลผลิตใหม่ ซึ่งมีผลกระทบต่อมนุษย์และสังคมในด้านต่าง ๆ กระบวนการปรับตัวทางเทคโนโลยี จึงมีผลกระทบต่อด้านวัฒนธรรม เพราะทำให้โครงสร้างความต้องการทางวัฒนธรรมเปลี่ยนไป

3. กระบวนการพาณิชย์ยานวัตกรรมวัฒนธรรม (Commercialization of Culture) วัฒนธรรมจะกลายเป็นสินค้าได้ มีจำเพาะแต่จะต้องมีความต้องการหรืออุปสงค์ หากยังต้องมีตลาดขนาดใหญ่พอสมควร การผลิตสินค้าวัฒนธรรมจึงเกิดขึ้นได้ข้อสำคัญต้องเป็นการผลิต เพื่อที่จะขายไม่ใช่ เพื่อเอาไว้กินใช้ กระบวนการสร้างอุปสงค์จึงต้องโยงใยที่หยั่งรากลึกและมีฐานอันกว้างขวาง

4. กระบวนการโทรทัศน์นวัตกรรมวัฒนธรรม (Televisualization of Culture) ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีคมนาคม ผวนกับความก้าวหน้าของเทคโนโลยีอากาศ ก่อให้เกิดบริการโทรทัศน์ระหว่างประเทศขยายตัวอย่างรวดเร็ว นับตั้งแต่ทศวรรษ 2510 เป็นต้นมา

กล่าวโดยสรุป ทุนทางวัฒนธรรม เป็นสิ่งที่มีคุณค่าและมีมูลค่า ที่สั่งสมมาในอดีตและถ่ายทอดรุ่นต่อรุ่น ทั้งเป็นสิ่งที่จับต้องได้และจับต้องไม่ได้ โดยนำเอาวัฒนธรรมและภูมิปัญญาเหล่านั้นมาแปลงเป็นสิ่งที่มีคุณค่าและมีมูลค่าที่ส่งผลให้เกิดประโยชน์ต่อวิถีชีวิตและสังคมในที่สุด

สังคมและเครือข่ายทางวัฒนธรรมของม้งเหวินซาน

ชาวม้งมีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่เป็นของตนเอง อันประกอบด้วย ประเพณี เทศกาลและพิธีกรรมสำคัญในรอบปี ประเพณี เทศกาลและพิธีกรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ศาสนาและความเชื่อ ข้อควรปฏิบัติและข้อห้ามทางวัฒนธรรม การรักษาโรค ตลอดจนวัฒนธรรมทางด้านอาชีพ ซึ่งเป็นเครือข่ายสมบูรณแบบที่กลายเป็นรากฐานของการใช้อำนาจในการปกครอง ในการควบคุมคำพูดและการกระทำของผู้คน ควบคุมระเบียบสังคมในชนบทได้อย่างมีประสิทธิภาพ หากสังคมไหนขาด “เครือข่ายวัฒนธรรม” สังคมนั้นต้องเผชิญกับความโกลาหลของการจัดระเบียบทางสังคม (Duara, 1991)

ภายหลังช่วงกลางศตวรรษที่ 18 เกิดสงครามการต่อต้านรัฐบาลส่วนกลางปักกิ่งที่ทำการขูดรีดและการเก็บภาษีสูงจากกลุ่มผู้มีอำนาจในจีน ส่งผลให้มั่งส่วนหนึ่งได้อพยพออกจากดินแดนในจีนเข้ามายังพื้นที่บริเวณแถบอินโดจีนเพื่อการตั้งถิ่นฐานและการทำมาหากินใหม่ ซึ่งปัจจุบันเป็นประเทศเวียดนาม ลาว พม่า และไทย (ประสิทธิ์ สิปรีชา, 2549)

เหวินซาน เป็นเขตปกครองตัวเองของชาวจ้วงและม้ง มีอาณาเขตทางทิศตะวันออกติดกับไป๋เซ่อ เขตปกครองตนเองกว่างซี ทิศใต้ติดกับจังหวัดท่าซางของประเทศเวียดนาม (ห่างไปประมาณ 438 กิโลเมตร (272 ไมล์)) ทิศตะวันตกติดกับเขตปกครองตนเองชนชาติอาข่าและอี๋ หงเหอ และทิศเหนือติดกับฉวีจี้จิ่ง โดยสังคมดั้งเดิมของหมู่บ้านม้งเหวินซานก็มีอิทธิพลของ “เครือข่ายวัฒนธรรม” เช่นเดียวกัน ซึ่งเกิดขึ้นจากปัจจัยผู้ที่มีความรู้ความสามารถในชนบท ความเชื่อพื้นบ้าน และการจัดระเบียบทางสังคม เป็นต้น ปัจจัยเหล่านี้มีความเกี่ยวพันและสัมพันธ์กัน ซึ่งร่วมกันกำหนดขอบเขตรากฐานของระบบการปกครองตนเองในชนบท โดยมีบทบาทสำคัญในการรักษาและเป็นบรรทัดฐานของระเบียบสังคมในหมู่บ้านม้งเหวินซาน ด้วยการพัฒนาประเทศอย่างต่อเนื่อง “เครือข่ายวัฒนธรรม” ของหมู่บ้านม้งเหวินซานเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก แต่ยังคงมีบทบาทสำคัญในการปกครองทางสังคมในชนบท โดย “เครือข่ายวัฒนธรรม” ที่เกิดขึ้นเป็นภูมิปัญญาและบรรทัดฐานในการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคมสำหรับชนเผ่าม้งเหวินซาน ผ่านรูปแบบการปกครองสังคมชนบทของชนกลุ่มน้อย ดังนี้

1. เครือข่ายวัฒนธรรมของชนเผ่าม้งเหวินซาน และการปกครองสังคมในชนบทมีความสัมพันธ์กัน ในการปกครองสังคมของหมู่บ้านม้งเหวินซาน หากโครงสร้าง “เครือข่ายวัฒนธรรม” มีความสมบูรณ์ ความสงบเรียบร้อยของชนบทย่อมสามารถรักษาไว้ได้เป็นอย่างดี ในทางตรงกันข้าม หาก “เครือข่ายวัฒนธรรม” ถูกทำลายหรือมีอิทธิพลน้อยลง อาจส่งผลให้สังคมชนบทเกิดความโกลาหล ตลอดจนไม่สามารถพัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. การรักษาปฏิสัมพันธ์ที่ตระหว่างอำนาจรัฐกับเครือข่ายวัฒนธรรม เป็นกลไกพื้นฐานในการส่งเสริมความปรองดองและความมั่นคงของสังคมในหมู่บ้านม้งเหวินซาน จนถึงปลายศตวรรษที่ 19 รัฐบาลท้องถิ่นและรัฐบาลส่วนกลางพึ่งพา “เครือข่ายวัฒนธรรม” ในการควบคุมดูแลชนบทมากขึ้นไป ช่วยเสริมการขาดความสามารถในการปกครองประเทศและยังสามารถทำให้ความสงบเรียบร้อยของชนบทสามารถดำเนินต่อไปได้ ในยุคสาธารณรัฐประชาชนจีน รัฐบาลเคยพยายามตัดขาด “เครือข่ายวัฒนธรรม” ในสังคมชนบท เพื่อให้รัฐบาลสามารถควบคุมสังคมในชนบทโดยตรงได้ อย่างไรก็ตาม การที่รัฐบาลขยายอำนาจโดยไม่พิจารณาให้รอบคอบ กลับยิ่งส่งผลให้สังคมเกิดความโกลาหลวุ่นวาย

3. เครือข่ายวัฒนธรรมเป็นทรัพยากรสำคัญและเป็นรากฐานในการปกครองสังคมชนบทของชนกลุ่มน้อยในปัจจุบัน

ประเทศจีนในศตวรรษที่ 21 ในระหว่างการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ฟื้นฟูชนบท การปกครองชนบท ต้องมีทั้ง “การปกครองตนเอง การปกครองด้วยกฎหมาย และการปกครองด้วยหลักคุณธรรม”

ผสมผสานกัน “เครือข่ายวัฒนธรรม” ของชนกลุ่มน้อยไม่อาจละทิ้งไปได้ และควรได้รับการรักษาไว้และส่งต่อไปยังรุ่นต่อไป ผู้บริหารของรัฐควรต้องให้ความสนใจอย่างลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวกับการทำงานของ “เครือข่ายวัฒนธรรม” ของหมู่บ้านชนกลุ่มน้อย หลีกเลี่ยงการรื้อถอนหรือทำลาย “เครือข่ายวัฒนธรรม” ของชนกลุ่มน้อยด้วยอำนาจรัฐ ในอีกทางหนึ่ง “เครือข่ายวัฒนธรรม” ของชนกลุ่มน้อยก็ควรตอบรับเป้าหมายของประเทศชาติ ดังที่ว่า “สร้างประโยชน์ กำจัดข้อเสียดังกล่าว” ร่วมกันขับเคลื่อนไปกับการบริหารราชการแผ่นดิน ร่วมกันรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคมของหมู่บ้านชนกลุ่มน้อย

กระบวนการถ่ายทอดวัฒนธรรมของม้งเหวินซาน

กระบวนการถ่ายทอดวัฒนธรรม เป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมเป็นการส่งต่อวัฒนธรรมจากรุ่นสู่รุ่น ซึ่งการถ่ายทอดวัฒนธรรมมีจุดมุ่งเน้นให้เกิดการรับรู้และเข้าใจในวัฒนธรรมนั้น ๆ เพื่อรักษาให้วัฒนธรรมอยู่คงสภาพไปตามกาลเวลาที่เปลี่ยนแปลง โดยกระบวนการถ่ายทอดวัฒนธรรมประกอบด้วย

1) วัฒนธรรมที่เกิดจากการเรียนรู้เนื่องจากวัฒนธรรมไม่ได้ถูกถ่ายทอดผ่านพันธุกรรมหรือลักษณะทางชีวภาพ

2) การมีส่วนร่วมของสมาชิกในสังคม

3) การใช้ภาษาในการถ่ายทอดวัฒนธรรม

โดยผ่านปัจจัยที่สนับสนุน เช่น การปลูกฝังความคิด ความเชื่อ โดยใช้กลไกในการจัดกระทำทางประเพณีและพิธีกรรมบนฐานแห่งความช่วยเหลือเกื้อกูลกันในสังคมเครือญาติที่มีพื้นฐานในด้านชาติพันธุ์และระบบความเชื่อที่คล้ายคลึงกัน ปัจจัยที่ส่งผลกระทบที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้แก่ กระบวนการติดต่อทางวัฒนธรรมในระยะแรกจนพัฒนากลายเป็นกระบวนการผสมผสานทางวัฒนธรรม โดยในหมู่บ้านม้งเหวินซาน ผู้ที่มีความรู้ความสามารถสามารถแบ่งออกเป็น หมอผี ผู้นำหมู่บ้าน ผู้นำชนเผ่า ผู้ที่มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับวัฒนธรรม (รวมถึงเจ้าหน้าที่ที่เกษียณแล้วและผู้ที่หลงใหลในวัฒนธรรมพื้นบ้าน) และผู้ที่มีความรู้ความสามารถสมัยใหม่ (ผู้ที่มีความรู้ความสามารถที่มีประโยชน์ต่อชนบท) เป็นต้น โดยผู้ที่มีความรู้ความสามารถมีส่วนร่วมในการปกครองสังคมชนบท ดังนี้

1) แก้ไขปัญหาความขัดแย้งในชุมชน ปัจจุบัน ความหลากหลายทางคุณค่าถูกซึมซับออกมาอย่างต่อเนื่อง ส่งผลกระทบต่อโครงสร้างสังคมชนบทดั้งเดิมอย่างรุนแรง “ความสัมพันธ์ของชนเผ่าแบบดั้งเดิมพังทลายลง ความสัมพันธ์ทางสายเลือดลดน้อยลง ความสัมพันธ์ทางภูมิศาสตร์ถูกทำลาย” ความขัดแย้งของชาวบ้านในชุมชนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม ผู้ที่มีความรู้ความสามารถในชุมชนมีข้อได้เปรียบในการเชื่อมความแตกแยกทางสังคม โดยใช้เกียรติยศและชื่อเสียงที่เป็น “อิทธิพลที่ไม่ใช้อำนาจ” ในการขจัดปัญหาภายในครอบครัว และประสานความสัมพันธ์ของเพื่อนบ้าน

2) จัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมในหมู่บ้านเพื่อส่งเสริมการสืบทอดวัฒนธรรมมั่ง โดยการใช้นักดีศรี ชื่อเสียง วัฒนธรรม และการปลูกฝังศีลธรรมของตนเองในการเป็นผู้สืบทอดอารยธรรมท้องถิ่น ผู้พิทักษ์คุณค่า และผู้สืบทอดจิตวิญญาณของวัฒนธรรมท้องถิ่น (Zijun, 2014)

3) ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจของหมู่บ้านและเร่งสร้างหมู่บ้านที่สวยงาม ความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจเป็นเป้าหมายหลักของการปกครองสังคมชนบทสมัยใหม่ ในหมู่บ้านชนชนเผ่ามั่งเหวินซาน ผู้ที่มีความรู้ความสามารถสมัยใหม่อาศัยความกล้าหาญและทักษะของตน ไม่เพียงแต่มีบทบาทสำคัญในการไกล่เกลี่ยข้อขัดแย้งของชาวบ้านเท่านั้น ยังมีส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนให้ชาวบ้านหลุดพ้นจากความยากจนและกลายเป็นคนร่ำรวย

ภูมิหลังทางสังคมและวัฒนธรรมของชาติพันธุ์ที่ส่งผ่านอัตลักษณ์บนผลิตภัณฑ์ผ้าปักมั่งเหวินซาน

Foucault (1988) กล่าวว่า มนุษย์ต้องอาศัย “วัตถุติด” ในการสร้างอัตลักษณ์โดยอัตลักษณ์ของมนุษย์ถูกสร้างผ่านเทคนิคและการปฏิบัติที่เรียกว่า “เทคโนโลยีของตัวตน” (Technologies of the Self) อันหมายถึงแนวปฏิบัติที่ทำให้เราเข้าใจตัวตนและหล่อหลอมอัตลักษณ์ของเรา ซึ่งการสร้างอัตลักษณ์ดังกล่าวอยู่ภายใต้วาทกรรมของอำนาจ (Power Discourse) กล่าวคือ มนุษย์สามารถสร้างอัตลักษณ์ขึ้นได้ แต่อัตลักษณ์นั้นต้องเข้ากันได้กับระบบสังคมที่มนุษย์อาศัยอยู่ การสร้างอัตลักษณ์ของมนุษย์จึงเป็นการสร้างและหล่อหลอมอัตลักษณ์จากวาทกรรมและแนวปฏิบัติที่มีอยู่ในสังคม

ผ้าปักมั่ง มีความสำคัญที่สะท้อนถึงวิถีชีวิตและเรื่องราวทางวัฒนธรรมของหญิงชาวมั่ง ที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษจากรุ่นสู่รุ่นนับหลายร้อยปีการปักผ้ามั่ง เพื่อใช้ติดประดับบริเวณต่าง ๆ ของเสื้อผ้า เป็นสิ่งที่ผู้หญิงเผ่ามั่งจะต้องทำเป็นทุกคน และต้องทำใส่เอง และสำหรับสามีลูกชายด้วย เพราะผู้ชายมั่งจะไม่ปักผ้า หญิงชาวมั่งทุกคนจึงต้องร่ำเรียนวิชาปักผ้าจากผู้เป็นมารดาของตนตั้งแต่อายุยังไม่ถึงสิบปี แต่ชาวมั่งจะไม่นิยมใช้สีแดงประดับบนเสื้อผ้า เพราะมีความเชื่อว่าสีแดงเป็นสีรุนแรง เป็นสีที่เกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุ ไม่เป็นมงคล จะใช้เฉพาะในงานศพเท่านั้น

ศิลปะลวดลายบนผืนผ้าชนเผ่ามั่ง มีทั้งการปัก การเย็บ และการเขียนเทียน (การเขียนลายเทียนเฉพาะในกลุ่มมั่งลาย ส่วนกลุ่มมั่งดำ และมั่งขาวจะไม่เขียนเทียน) ผ้าปักมั่งส่วนใหญ่เป็นผ้าฝ้าย ทอมือ และผ้าใยกันยุง เทคนิคที่ใช้ในการปักผ้ามั่งโดยหลักจะมี 2 แบบ คือ แบบปักเป็นกากบาทคล้ายลายปักครอสติช และอีกแบบหนึ่งคือ การปักแบบเย็บปะติด เอกลักษณ์ลวดลายที่ปรากฏบนผืนผ้าของชาวมั่งมีหลากหลายลักษณะ ทั้งลวดลายดั้งเดิมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะที่สืบทอดกันมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ ลวดลายที่ถูกสร้างสรรค์จากจินตนาการเลียนแบบมาจากธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมรอบตัว วิถีชีวิต ลวดลายที่ได้รับอิทธิพลมาจากความเชื่อ ตำนาน หรือเรื่องเล่า และลวดลายที่มีการปรับเปลี่ยนประยุกต์ให้เข้ากับยุคสมัยตามความต้องการของกระแสความนิยมของผู้บริโภค (เกคินี ศรีรัตน์, 2553)

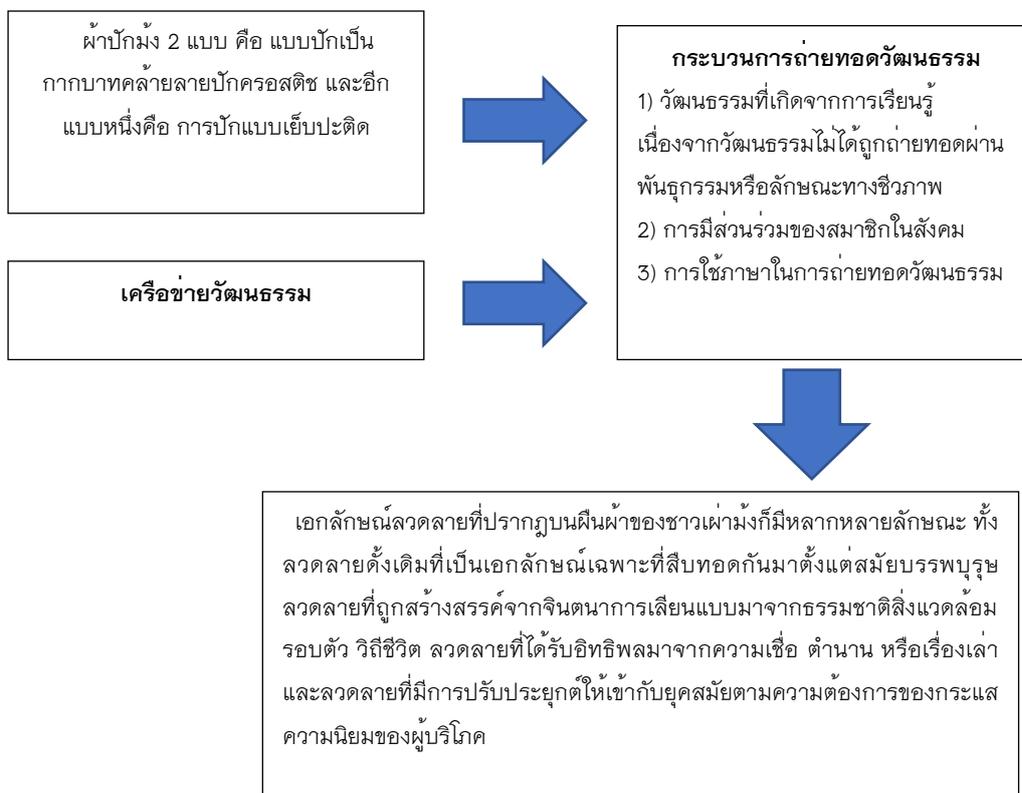
ปัจจุบัน แม้วัยกระแสดวงเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปจะทำให้วิถีชีวิตของชนเผ่าม้ง จะมีการเปลี่ยนแปลงไปมาก ม้งบางกลุ่ม บางพื้นที่มีวิถีชีวิตใกล้เคียงกับคนสังคมเมืองมากขึ้น แต่ถึง กระนั้นงานปักผ้าก็ยังคงมีการสืบทอดต่อกันมาในกลุ่มชนเผ่าม้ง และลวดลายบาง ลวดลายที่แสดง ความเป็นอัตลักษณ์ของชนเผ่าม้ง ก็ยังมีปรากฏอยู่ในผืนผ้าปักม้งร่วมอยู่ด้วยแทบจะทุกผืน ความ แตกต่างในแง่ของลายผ้าปักการตัดและต่อผ้าเป็นรูปทรงต่าง ๆ ควบคู่กับการใช้ด้ายสอยตกแต่งเป็น ลวดลายต่าง ๆ ที่มีความละเอียดและประณีต ทำให้ผ้าปักที่เคยทำกันเพียงเพื่อเป็นแค่เครื่องแต่งกายใน ครอบครัวหรือในชนเผ่า ก็กลายเป็นสินค้าที่ถูกนำมาพัฒนาเป็นสินค้าที่ใช้ในชีวิตประจำวันที่มีความ หลากหลาย นอกจากชนเผ่าม้งจะมีฝีมือและความชำนาญในการปักผ้า และการเขียนเทียน สร้างสรรค์ ลวดลายที่งดงามที่เลื่องลือ ตามแบบฉบับของชาวม้งแล้ว ชนเผ่าม้งกลุ่มม้งลาย ยังมีความชาญฉลาด ในการเล่าเรื่องราวที่แสดงออกถึงวิถีชีวิตของชนเผ่า ผ่านศิลปะงานปักบนผืนผ้า บอกเล่าถึงความ เป็นไปในวิถีชีวิตความเป็นอยู่การประกอบอาชีพ ลวดลายที่แสดงถึงการเล่าเรื่องราววิถีชีวิตเหล่านี้ใช้ เทคนิคการปักลวดลายแบบทึบ หรือที่เรียกว่า เขี้ยว ตามภาษาชนเผ่าม้ง บนผืนผ้า 1 ชั้นนั้น อาจมีการ ปักผ้าเรื่องราวที่บอกเล่าเป็นลำดับเรื่องต่อเนื่องกันหลายเรื่อง เช่น ภาพปักวิถีชีวิตชาว ม้งชายหญิงที่ ดำเนินเรื่องตั้งแต่ออกจากบ้านไปไร่ไปนา ปลูกข้าวปลูกข้าวโพด เลี้ยงสัตว์หรือภาพปักแสดงวิถีการ เพาะปลูก ตั้งแต่การเริ่มต้นปลูกต้นกล้า รดน้ำ ไปจนถึงการเก็บเกี่ยวพืชผล เช่นนี้ เป็นต้น ศิลปะและ เทคนิคการปักลวดลายลักษณะเช่นนี้เป็นอีกอัตลักษณ์หนึ่ง เป็นภูมิปัญญาและศิลปะดั้งเดิมที่สืบทอด มาแต่บรรพบุรุษจนถึงปัจจุบัน การปักต้องอาศัยทั้งจินตนาการ ความอดทน และฝีมือในการปัก ค่อนข้างสูง

นอกจากนี้ ลวดลายบนผืนผ้าแต่ละผืนจะมีความแตกต่างกันไปตามแต่ความชำนาญของผู้วาด ลวดลายมีทั้งลายดั้งเดิมที่สืบทอดต่อ ๆ กันมา และลวดลายที่เกิดจากจินตนาการ การสร้างสรรค์ใหม่ ๆ แต่กระนั้นก็ยังมีลักษณะลวดลายที่สะท้อนความเป็นชนเผ่าม้งให้ปรากฏอยู่บนผืนผ้าแต่ละผืน ยกตัวอย่างเช่น ลายก้ากือ เป็นภาษาชนเผ่าม้ง ความหมายในภาษาไทยหมายถึง ก้นหอย เป็นลายหลัก ที่เป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่นและมีความชัดเจนที่สุดของชาว ม้งในแทบทุกกลุ่ม เป็นลายโบราณดั้งเดิมที่ สืบทอดมาจากบรรพบุรุษของม้งหลายชั่วอายุคน ลายก้ากือหรือลายก้นหอย พบได้ทั้งในงานปัก แบบเจียหรือเย็บปะ งานปักแบบคลอสดิช และงานเขียนเทียนของชาว ม้งลาย ลายก้ากือหรือลายก้น หอยนั้น อาจมีตามคติความเชื่อของชาว ม้งแฝงอยู่ซึ่งเชื่อว่ามีที่มาจากหอยสังข์ซึ่งมักถูกนำมาใช้ในการ ประกอบพิธีกรรมสำคัญ ๆ ทางศาสนา ลักษณะการวนของก้นหอยเปรียบเสมือนการโคจรของ พระอาทิตย์ พระจันทร์ และดวงดาว เอกลักษณ์ลายก้นหอยนี้จึงเสมือนเป็นเอกลักษณ์เฉพาะบนผืนผ้า ปักที่สะท้อนชนเผ่าม้ง และยังคงมีการสืบทอดมาจนถึงปัจจุบันสามารถพบลายก้ากือหรือลายก้นหอยนี้ บนผืนผ้าของชาว ม้งโดยทั่วไป (สุธิษา ศรพรหม, 2559)

อย่างไรก็ตามในขณะที่มีการสร้างอัตลักษณ์ทางด้านวัฒนธรรมผ่านผ้าปักม้งย่อมนำไปสู่การ เผยแพร่ค่านิยมทางสังคม และวัฒนธรรมที่สะท้อนวิถีการดำเนินชีวิตความเป็นอยู่ของม้ง ถือได้ว่าเป็น

อำนาจอ่อนอันทรงพลัง (Soft Power) หรืออำนาจละมุนที่สามารถแทรกซึมผ่านผู้คนได้อย่างแนบเนียน และได้ผล ซึ่งถือว่าเป็นงานหัตถกรรมแขนงหนึ่งได้สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมและสังคมในหลาย ๆ การเรียนรู้ เข้าใจถึงความงามและเสรีภาพ ความเป็นเสรีชนที่มีความเป็นคน มีจิตวิญญาณ เข้าใจการเปลี่ยนแปลง แล้วก่อให้เกิดสิ่งใหม่ แม้แต่เป็นวัฒนธรรมอุดมการณ์ของผู้คนร่วมสมัย ทำให้สามารถสะท้อนวัฒนธรรมหรือมีการเผยแพร่วัฒนธรรมได้จากหลากหลายมุมมองมากขึ้น และส่งผลให้เกิดโลกทัศน์ความสำเร็จเชิงวัฒนธรรม ที่ครอบคลุมวิถีคิดและมีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตในปัจจุบัน

องค์ความรู้



ภาพที่ 1 องค์ความรู้ใหม่

จากภาพที่ 1 ภูมิหลังทางสังคมและวัฒนธรรมของชาติพันธุ์ สามารถนำเสนอผ่านเอกลักษณ์ลวดลายที่ปรากฏบนผืนผ้าของชาวเผ่าม้งก็มีหลากหลายลักษณะ ทั้งลวดลายดั้งเดิมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะที่สืบทอดกันมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ ลวดลายที่ถูกสร้างสรรค์จากจินตนาการเลียนแบบมาจากธรรมชาติสิ่งแวดล้อมรอบตัว วิถีชีวิต ลวดลายที่ได้รับอิทธิพลมาจากความเชื่อ ตำนาน หรือเรื่องเล่า โดยผ่านวิถีทางวัฒนธรรมคือผลิตภัณฑ์ผ้าปักม้งเหวินซาน โดยมีเครื่องข่ายวัฒนธรรมเป็นกลไกในการขับเคลื่อนกระบวนการถ่ายทอดวัฒนธรรม เป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมเป็นการส่งต่อวัฒนธรรม

จากรุ่นสู่รุ่น ซึ่งการถ่ายทอดวัฒนธรรมมีจุดมุ่งเน้นให้เกิดการรับรู้และเข้าใจในวัฒนธรรมนั้น ๆ เพื่อรักษาให้วัฒนธรรมอยู่คงสภาพไปตามกาลเวลาที่เปลี่ยนแปลง โดยกระบวนการถ่ายทอดวัฒนธรรม โดยในหมู่บ้านม้งเหวินซาน ผู้ที่มีความรู้ความสามารถสามารถแบ่งออกเป็น หมอผี ผู้นำหมู่บ้าน ผู้นำชนเผ่า ผู้ที่มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับวัฒนธรรม และผู้ที่มีความรู้ความสามารถสมัยใหม่ โดยผู้ที่มีความรู้ความสามารถมีส่วนในการปกครองสังคมชนบท ผ้าปักม้งส่วนใหญ่เป็นผ้าฝ้ายทอมือ และผ้าใยถักยุง เทคนิคที่ใช้ในการปักผ้าม้ง โดยหลักจะมี 2 แบบคือ แบบปักเป็นกากบาทคล้ายลายปักโครสตีช และอีกแบบหนึ่งคือ การปักแบบเย็บปะติด เอกลักษณะลวดลายที่ปรากฏบนผืนผ้าของชาวเผ่าม้ง ก็มีหลากหลายลักษณะ ทั้งลวดลายดั้งเดิมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะที่สืบทอดกันมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ ลวดลายที่ถูกสร้างสรรค์จากจินตนาการเลียนแบบมาจากธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมรอบตัว วิถีชีวิต ลวดลายที่ได้รับอิทธิพลมาจากความเชื่อ ตำนาน หรือเรื่องเล่า และลวดลายที่มีการปรับประยุกต์ให้เข้ากับยุคสมัยตามความต้องการของกระแสความนิยมของผู้บริโภค

เอกสารอ้างอิง

- เกศินี ศรีรัตน์. (2553). *บทบาทของผ้าปักต่อวิถีชีวิตชาวเผ่าม้งบ้านหนองหอย ต.แม่แรม อ.แม่ริม จ.เชียงใหม่*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- จันทนา พงทะเล. (2539). *จากคอยยาวถึงภูผาจี*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สมาพันธ์.
- ชาย โพธิ์สิตา. (2548). *การวิจัยเชิงคุณภาพ: ข้อพิจารณาทางทฤษฎี*. ตำราประกอบการสอนและการวิจัยการศึกษาเชิงคุณภาพ เทคนิคการวิจัยภาคสนาม. (พิมพ์ครั้งที่ 6). นครปฐม: สถาบันวิจัยประชากรและสังคม, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ประสิทธิ์ ลิปรีชา. (2549). *ม้ง : หลากหลายชีวิตจากขุนเขาสู่เมือง*. เชียงใหม่: สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- รังสรรค์ ธนพรพันธุ์. (2546). *ทุนวัฒนธรรม : วัฒนธรรมในระบบทุนนิยมโลก*. กรุงเทพฯ: มติชน.
- วัฒน์ วรลยางกูร. (2546). *คิดถึงบ้านเกิด*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์
- ศุภกิจ วงศ์วิวัฒนุกิจ. (2550). *พจนานุกรมศัพท์การวิจัยและสถิติ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุธิษา ศรพรหม. (2559). การศึกษาและออกแบบผลิตภัณฑ์จากผ้าปักอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ม้ง. *วารสารวิชาการศิลปะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 7(2), 111–123.
- เสกสรรค์ ประเสริฐกุล. (2554). *วันที่หัวใจกลับบ้าน : บทสำรวจพื้นที่ว่าง ณ ใจกลาง ป่าอารมณ*. กรุงเทพฯ: สามัญชน.

อลิศรา ศิริศรี. (2541). การนำวิธีวิจัยเชิงชาติพันธุ์วรรณามาใช้ในการวิจัยทางการศึกษา. ใน *เอกสารรวมบทความทางวิธีวิทยาการวิจัย เล่ม 1 ชุดรวมบทความ เล่มที่ 16*. (หน้า 249–257).

กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Cole, P.G., & Chan, L.K.S. (1994). *Teaching Principles and Practice*. New York: Prentice Hall.

Foucault, M. (1988). Technologies of the self. In L.H. Martin, H. Gutman, & P. H. Hutton, *Technologies of the Self: A Seminar with Michael Foucault*. (pp. 16–49). London: Tavistock.

Duara, P. (1991). *Culture, Power and The State: Rural North China, 1900–1942*. Palo Alto:

Stanford University Press.

Zijun, H. (2014). *Give Full Play to The Leading Role of Rural Sages and Promote Modern Rural Governance*. Hengyang: Hengyang Communication.